

Lindholt (FP):

I mere end 125 år har folketingets talerstol været arnestedet for fri mands tale. Flommene af ord har været båret af en ærlig vilje til frihed og ret for alle landets borgere, modstand mod forsøgene på at knægte vor frihedstrang og ret til at have vor egen mening, vor ret til at værne danskheden, vor ret til at respektere kongehuset og den demokratiske livsform, vi har, det har været veddet til vor tales bål. Gode danske mænd og kvinder har fra denne talerstol tændt baunen. Fra andre lande er der kommet strømninger, som har kunnet indpasses i vor livsform, men der er også kommet kolde vinde, som vi har måttet dæmme op imod. Nazisme og fascisme vandt ingen genklang i den danske befolkning.

En mærkelig ideologi og filosofi er den kolde blæst fra øst, som nu går hen over landet. Målet for den marxistiske virksomhed er efter vor opfattelse samfundsundergravning og nedbrydning af befolkningens etiske holdning. Hertil føjes ændring af samfundets styreform fra demokrati til diktatur.

Veje og midler til opnåelse af dette formål, det er indoktrineringen af alle, af unge og gamle, fra vugge til grav. Alle skal plaget, ørerne tudes fulde af snak om klassekamp, om kapitalister, for ikke at sige monopolkapitalister, imperiekapitalister, kolonialimperialister og kapitalister i alle begrebet afskygninger, alle disse, som jo udnytter proletariatet, de besiddelsesløse. Hvis der er nogen, der ikke ved, hvordan en rigtig kapitalist ser ud, så se ham i Land og Folk, se ham med det fede ansigt, de ondskabsfulde øjne, mens han sidder og klamrer sig til pengesækken — og den gode danske ærlige arbejder, der står ved siden af med tre røde flag, frihedens symbol, med hammer og segl. Alt baseres på en klassekamp, som for længst er overstået. Det er vel rigtigt, at der på Marx' tid skete en udbytning af arbejderne, af børnene, der blev sendt i kulminerne, ja vel, men for halvandet hundrede år siden! Det er givet, at der har været behov for et arbejderparti, der har været behov for et socialdemokrati, som kunne varetage arbejdernes interesser. Men i dag har i hvert fald flertallet af den danske befolkning og den danske arbejder erkendt, at der ikke er nogen klassekamp tilbage. Den

kamp, der forestår — hvis det er nogen kamp, men den kamp, der er i dag — foregår mellem på den ene side det offentlige og på den anden side de produktive kræfter i vort samfund. De produktive kræfter, det er arbejderne og arbejdsgiveren, det er begge; vi er i samme båd i dag. Det er staten, det er det offentlige, der er den grove udbytter af de produktive kræfter i vort land. Det er staten og det offentlige, som fratager os mere end halvdelen af det, vi tjener, og ikke nok med det: staten formår end ikke at administrere over halvdelen af vore indtægter på en forstandig måde. Det er derfor blot noget forældet vrøvl at forsøge gennem påberåbelse af gamle Marx at instituere en klassekamp, der ikke længere er nogen grobund for.

Vi må nok erkende, at de venstreorienterede dogmatikere gør et enormt arbejde for at påvirke alle sider af vort samfund med disse forældede, men desværre farlige og samfundsnedbrydende tanker. Vi kan vel ikke omvende marxisternes præster og læremestre, men vi kan i hvert fald som nu gennem denne debat i folketinget over for befolkningen advare mod disse efter vor opfattelse falske profetier om det røde paradys. Tro ikke på det!

Fra de venstreorienteredes side kommer nu protesterne. Der er sandelig ikke tale om nogen som helt form for indoktrinering. Vi har lige hørt den foregående ordfører netop tale om det. Det er jo tværtimod det omvendte. Det er jo de modbydelige borgerlige og kapitalister, der fører indoktrinering. Det er de borgerlige, der indoktrinerer børnene i borgerlig kapitalistisk retning. Det er jo sådan, det er, siger de venstreorienterede. Alt i den smukkeste overensstemmelse med den dialektiske metode, som de jo har lært sig til fuldkommenhed. Jeg skal forsøge at give en gennemgang af det modsatte, nemlig af de venstreorienteredes indoktrinering i vort land.

I bedste overensstemmelse med det trivselsprogram, som professor Eggert Petersen stillede op for de benovede, og, det må indrømmes, også noget betænkelige socialdemokrater, er børnehavepædagoger og psykologer nu åbenlyst i færd med at opløse familiens enhed, som vi ellers støtter i henhold til FN's erklæring. Børnene skal naturligvis opdrages af offentligt ansatte bedreviddende